

न्याय शास्त्रे ईश्वरानुमाननिरासः

डॉ. पीताम्बर मिश्रः

न बाधोऽस्योपजीव्यत्वात् प्रतिबन्धः न दुर्बलैः ।

सिद्धयसिद्धयोर्विरोधो नो नासिद्धिरनिबन्धना ॥^१

इति उदयनाचार्यैरुक्तम् । तदर्थस्तु ईश्वरस्यासिद्धौ ईश्वरनास्तित्वतदकर्तृत्वतच्छरीरत्वसाधकैः अनुमानैः ईश्वरानुमानस्य बाधो न सम्भवति, तत्र पक्षभूतस्य ईश्वरस्यैवासिद्धत्वात् । अनुमान-सिद्धमीश्वरं पक्षीवृत्य तन्निरसनन्तु न सम्भवति । धर्मिग्राहकप्रमाणेन ईश्वरानुमानेनैव प्रतिपक्षानुमानस्य बाधितत्वात् ।

न हि दुर्बलानि प्रतिपक्षानुमानानि ईश्वरानुमानं बाधितुं प्रभवन्ति । यद्ययं कार्यत्वहेतुः घटादौ शरीरादिमत्कर्तृकत्वव्याप्तो दृष्टः इति पक्षेऽपि क्षित्यङ्कुरादौ शरीरादिमत्कर्तृकत्वमेव साधयति इत्युच्यते । तदा अस्माकं न विरोधः ।^२

यदि क्षित्यङ्कुरादौ शरीरिकर्तृकत्वादिवं योग्यानुपलब्धिपराहतमित्ययं कार्यत्वहेतुः शरीरादिवं न साधयेत् इत्युच्यते, तदा अशरीरत्वे ईश्वरस्य न कोऽपि विरोधः । एतदेवोच्यते सिद्धयसिद्धयोर्विरोधो नो इति^३ । एवं व्याप्तेः अन्वयव्यतिरेकाभ्यां भूयोदर्शनेन च गृहीतत्वात् व्याप्यत्वासिद्धिः न दोषः इति ईश्वरानुमानं निर्दुष्टमिति नैयायिकमतम् ।

अत्र सिद्धान्तः । विरोधो सिद्धे निषेधस्यानुपपन्नत्वादसिद्धे च निरोधेऽसतः निषेधस्यासम्भवाच्च^४ । एतदेव श्लोकेन उक्तम्—

सिद्धयसिद्धयोविरोधो नेत्येवं प्रलपतस्तव ।

विरोधसिद्धयसिद्धयोश्च तन्निषेधो निषिध्यते ॥^३

किञ्च विशेषविरोधोऽपि वक्तव्यः । कर्तृत्वस्य शरीरित्वेन व्याप्तत्वात् शरीरित्वविरोधात् अशरीरित्वरूपविशेषस्य विरोधो भवति । यदि घटादिविलक्षणस्य अङ्कुरादेः पक्षीकरणात् लोकदृष्टविलक्षणः शरीरानपेक्षानित्यज्ञानादिमान् कर्ता सिद्धयेत् । तदा “हिममग्निमत् तृणादि-मर्मरीभावहेतुत्वात्” इत्यनुमानेन सिद्धयन्नाग्निः पक्षीभूतहिमे पक्षधर्मताबलात् शीताग्निः सिद्धयेत् ।^६ अयं विषयः शास्त्रदीपिकायामपि प्रतिपादितः ।

तृणादिमर्मरीभावहेतुत्वादग्निमद्धिमम् ।

इति कृत्वा पक्षबलात् शीताग्निर्नहि कल्प्यते ॥^७

व्यापकत्वेन दृष्टस्य पक्षसम्बन्धमात्रतः ।

अधिकांशग्रहे हेतुः पक्षधर्मोऽपि न क्षमः ॥^८ इति ।

अनेन क्षित्यादिषु कार्यत्वेन हेतुना ज्ञानादिकमेव सिद्धयेत् । न तु तस्य नित्यत्वसर्व-विषयकत्वशरीरानवच्छिन्नत्वादिकमिति लभ्यते । यदि कार्यत्वेन हेतुना क्षित्यादौ तद्धेतुभूतं ज्ञानादिकमेव सिद्धयति चेदपि अधिकांशः नित्यत्वादिः परिशेषादिना सेत्स्यति इत्युच्यते । तदापि परिशेषानुमानस्य दुर्वचत्वं दोषः ।^९

ननु सपक्षे साध्यं यादृशरूपविशिष्टं दृष्टं तादृशरूपस्य निःशेषतया भङ्गः अभिप्रेतः । तेन प्रवृत्ते सपक्षे घटादौ असर्वज्ञशरीरिकर्तृकत्वादिरूपस्य दर्शनेऽपि पक्षे तद्रूपस्य त्यागः एवेति क्षित्यादिकर्तुः सर्वज्ञत्वे अशरीरत्वे च न दोष इति चेन्न

। सपक्षे साध्यं यादृशं दृष्टं तद्विलक्षणस्य पक्षे साधने ज्ञानचिकीर्षादिकमपि
क्षित्यादिहेतुतया न सिद्धयेत् । तादृशस्यैव साध्यस्य साधने कर्तुः
शरीरनिरपेक्षानित्यज्ञानवत्त्वं न सिद्धयेत् ।^{१०}

दृष्टजातीयनिःशेषभङ्गे साध्यं न सिद्धयति ।

अभङ्गे नाधिकं सिद्धयेत् न च सामान्यतः स्थितिः ॥^{११}

‘न च सामान्यतः स्थितिः’ इत्यस्य एवं व्याख्यानं वृत्तं रङ्गरामानुजस्वामिभिः

- अनुभूति-स्मृतिहेत्वजन्यत्वेन गुणदोषाजन्यत्वेन च ईश्वरज्ञानस्य
भ्रमप्रमानुभूतिस्मृतिवैलक्षण्यप्रसङ्गात् निर्विशेषसामान्याभावाच्च ज्ञानसामान्यस्य
सिद्धिः ईश्वरानुमानेन वक्तुं न शक्यते ।^{१२} इति ।

महामहोपाध्यायकृष्णताताचार्यविरचितायां ‘रत्नपेटिकायाम्’
‘तृणादिमर्मरीभावहेतुत्वात्’ इत्यादिग्रन्थस्य एवं व्याख्यान्तरं वृत्तम् । तथाहि- यथा
महानसीयवह्न्याभाववान् पर्वतः इति बाधजनकदशायां पर्वते
वह्निव्याप्यधूमवत्ताज्ञानात् महानसीयेतरवह्निमान्नित्यनुमितिर्भवति । तथैव
योग्यानुपलब्ध्या क्षित्यादौ शरीरादिमत्कर्तृकत्वाभावे सिद्धे
सकर्तृकत्वव्याप्यकार्यत्वहेतुनैव शरीरादिमद्भिन्नकर्तृकत्वं सिद्धयतीति
तार्किकाणामाशयः ।^{१३} तत् खण्डयते ‘तृणादिमर्मरीभावः’ इति ग्रन्थेन ।

अयं भावः - ‘हिमं शीतेतरवह्न्यभाववद्’ इति विशेषबाधज्ञानसहकारेण
रूपादिपरावृत्ति-रूपमर्मरीभावहेतुत्वनिष्ठाग्निरूपितव्याप्तिज्ञानात् ‘हिमं
शीताग्निमत्’ इत्यनुमितिप्रसङ्गभिया विशेषबाधसहकारेण

सामान्यधर्मावच्छिन्ननिरूपितव्याप्तिज्ञानस्य बाधितेतरविशेषानुमापकत्वं न स्वीकर्तव्यमिति ।

अत्र 'रत्नपेटिकायाम्' नवीनतार्किकप्रक्रियाविस्तरेण निरूपिता । पर्वतादौ महानसीय-वह्निवत्तानिश्रयरूपस्य विशेषबाधस्य सत्त्वेऽपि वह्नित्वावच्छेदेन महानसीयत्ववत्तानिश्रयदशायां महानसीयेतरवह्निमान्नित्यनुमितिर्न जायते । एवं काञ्चनमयेतरवह्न्यभाववान्निति विशेषबाधसत्त्वेऽपि वह्नित्वावच्छेदेन काञ्चनमयेतरत्वनिर्णयदशायां काञ्चनमयवह्निमान्नित्यनुमितिर्न जायते । अतो विशेषबाधसहायेन बाधितेतरविधेयकानुमितिस्थले तत्प्रतिबन्ध-निर्णयविरहोऽपेक्षित एव । महानसीयेतरवह्निमान् इत्यनुमितिं प्रति वह्नित्वावच्छेदेन महानसीयत्वज्ञानं प्रतिबन्धकम् । अत एव काञ्चनमयेतरवदन्याभाववान् पर्वतः इति बाधज्ञान-सहायेन वह्नेः काञ्चनमयत्वे लाघवमिति लाघवज्ञानसहायेन वा पर्वते वह्निसाधने काञ्चनमयत्वा-भाववद्वह्नेर्बाधत्वं नैयायिवैरुक्तम् ।^{१४}

एवञ्च यथा हिमं शीतेतरवह्न्यभाववदिति विशेषबाधसत्त्वेऽपि जगति क्वचिदपि शीतवह्ने-रदृष्टचरत्वेन वह्नित्वावच्छेदेन शीतेतरत्वनिर्णयरूपबाधवशात् 'हिमं शीतवह्निमत्' इत्यनुमितिर्न जायते तथैवाङ्कुरादिषु शरीरादिमत्कर्तृकत्वाभावनिरणयरूपविशेषबाधसत्त्वेऽपि शरीरादि-रहितकर्तुः क्वचिदप्यदृष्टचरत्वेन कर्तृत्वावच्छेदेन शरीरादिमत्त्वनिर्णयरूपबाधवशात् शरीरादि-मद्भिन्नकर्तृकत्वानुमितिः सम्भवतीति ।

अपि च महानसीयवह्न्यभाववान् पर्वत इति निश्चयदशायां यदा धूमादीना
महानसीयेतर-वह्नित्वावच्छिन्नप्रकारकानुमितिः तदा
महानसीयेतरवह्न्याभावविशिष्टधूमत्वावच्छिन्न-व्याप्तिज्ञानादेव
तादृशानुमितिर्जायते इति स्वीक्रियते । उक्ताव्याप्तिज्ञानस्योक्तजनकतयाः
क्लृप्तत्वात्, तदानीं तादृशव्याप्तिज्ञानस्य सम्भवाच्च । अत एतत् सिद्धं यत्
सामान्यधर्मावच्छिन्ननिरूपितव्याप्तिज्ञानात् तज्ज्ञाने अगृहीतधर्मप्रकारकानुमितेः
स्वीकारः नोचितः । तथा च प्रवृत्तानुमानेन जायमानानुमितौ कर्तारि
शरीरादिमद्भिन्नत्वस्य ज्ञानादौ नित्यत्वस्य च भानासम्भवात् तार्किकेष्टसिद्धिर्न
भवतीति ।^{१५} अत्र आचार्यैः—

परिशेषानुमानस्याप्यन्वयित्वे समा गतिः ।

केवलव्यतिरेकी तु परस्तान्निरसिष्यते ॥^{१६} इत्युक्तम् ।

अयं भावः — कार्यत्वहेतुना कर्तुः सिद्धिः शरीरादिमत्वेनैव भवति ।
घटादिषु सपक्षेषु तथैव व्याप्तेर्गृहीतत्वात् । एवञ्च अनुमानसिद्धमीश्वरमनूद्य तत्र
अशरीरत्वविधानमशक्यमुप-जीव्यानुमानविरोधात् इति ।

परिशेषानुमानस्येति श्लोकार्थस्त्वेवम्- अङ्कुरादिवं
शरीरादिमत्कर्तृकत्वाभावविशिष्ट-सकर्तृकत्वात् अशरीरकर्तृकमिति भवता
साधनीयम् । तत्र हेतुशरीरप्रविष्टः शरीरादिमत्कर्तृक-त्वाभावः विंरूप इति
विविच्यते । किमस्मदात्मकशरीरादिमत्कर्तृकत्वाभावः उत शरीरादि-
मत्कर्तृकत्वसामान्याभावो वा ? साध्यमपि किमस्मदादिभिन्नकर्तृकत्वरूपमुत

शरीरिसामान्यभेद-वत्कर्तृकत्वरूपम् ।^{१७}

तत्रास्मदाद्यकर्तृकत्वाभावसहितसकर्तृकेन हेतुना
विश्वामित्रादिसृष्टवस्तुविशेषदृष्टान्तेना-स्मदादिभिन्नकर्तृकत्वं यदि साध्यते । तदा
सपक्षदृष्टव्याप्त्या शरीरादिमत्कर्तृकत्वमेव सिद्धयेदिति
कार्यत्वलिङ्गकानुमानतुल्यत्वमेव । यदि
शरीरादिमत्कर्तृकत्वसामान्याभावसहितसकर्तृकत्वहेतुना अस्मदादिभिन्नकर्तृकत्वं
शरीरादिमत्त्वावच्छिन्नभेदवत्कर्तृकत्वं वा साध्यते । तदा केवलव्यतिरेकी निरसनेन
तन्निरसनं भविष्यति ।^{१८}

नन्वस्मिन्ननुमाने साध्यशरीरप्रविष्टः कर्ता अपि निरूपयितुं न शक्यते । अत्र
विकल्पः । सकर्तृकमित्यत्र उपादानादिसमस्तकारणविषयकज्ञानादिमान् कर्तृतया
विवक्षितो वा कतिपयविषयज्ञानादिमान् कर्तृतया विवक्षितो वा अथवा सामान्यतः
ज्ञानादिमान् कर्तृतया विवक्षितो वा इति ।^{१९}

तस्यार्थस्तु किं स्वनिरूपितकारणताश्रययावद्विषयकज्ञानादिमज्जन्यत्वमत्र
साध्यतया विवक्षितमुत स्वनिरूपितकारणताश्रयविषयकज्ञानादिमज्जन्यत्वम् ।
अहोस्वित् ज्ञानाद्यजन्यत्वमिति ।

स्वनिरूपितकारणताश्रययावद्विषयकज्ञानादिमज्जन्यत्वरूपसाध्यस्य कुत्रचित्
प्रसिद्धत्वे तादृशसाध्याभाववति घटादौ कार्यत्वरूपहेतोः विद्यमानत्वात् व्यभिचारः
। तादृशसाध्यस्य कुत्राप्य प्रसिद्धत्वे साध्याप्रसिद्धिः । इदञ्च साध्यमप्रसिद्धमेव ।
नहि कुलालादयः घटादिहेतुभूतमदृष्टे-श्वरादिकं सर्वमपि जानन्ति । यदि

स्वनिरूपितकारणताश्रयविषयकज्ञानादिमज्जन्यत्वं साध्यं तदा जीवैरेव सिद्धसाधनात् अतिरिक्तेश्वरासिद्धिः । एवं ज्ञानादिमज्जन्यत्वमिति तृतीयपक्षेऽपि सिद्धसाधनमेव दोषः ।^{२०}

न च उपादानगोचरापरोक्षज्ञानमेव कर्तृत्वोपयोगि, अस्मदादिषु तदसम्भवात् नाहमङ्कुरादिकं करोमि इति प्रत्यक्षबाधाच्च अस्मदादिषु कर्तृत्वं तु न सम्भवतीति वाच्यम् 'विश्वामित्रादि' न्यायेन प्रकृष्टादृष्टशालिनि जीवे तत्साक्षात्कारसम्भवात् । उक्तञ्च 'अधिकरण-सारावल्याम्' आचार्यैः अनुमितौ लघुत्वादनुमितिवशतः कर्मजैश्वर्ययुक्ते विश्वामित्रादिनीत्या स्युरति विभुमिहासूत्रयच्छास्त्रवेद्यम् इति ।

न च द्रव्याणुवं सकर्तृवं कार्यत्वात् इत्यनुमानेन द्रव्याणुककर्तृत्वेन ईश्वरसिद्धयतीति वाच्यम्, अदृष्टद्वारा तत्कर्तृत्वस्यापि जीवे सम्भवात् ।

टिप्पणी

१. न्यायकुसुमाञ्जलिः ५/२
२. न्यायसिद्धाञ्जनम्, रन्तपेटिकाव्याख्या, पृ. ३२९
३. न्यायसिद्धाञ्जनम्, श्लो. ८२
४. न्या.सि.रं, पृ. ३२९
५. न्या.स. श्लो. ८२
६. न्या.सि.रं, पृ. ३३०-३३१
७. न्या.स. श्लो. ८४
८. न्या.स. श्लो. ८५

९. न्या.सि.र, पृ. ३३३
१०. न्या.सि.र, पृ. ३३३
११. न्या.स. श्लो. ८७
१२. न्या.सि.र, पृ. ३३३
१३. न्या.सि.र, पृ. ३३१
१४. न्या.सि.र, पृ. ३३४
१५. न्या.सि.र, पृ. ३३४
१६. न्या.सि.र, पृ. ३३४
१७. न्या.सि.र, पृ. ३३१
१८. न्या.सि.र, पृ. ३३२
१९. न्या.सि., पृ. ३३४
२०. न्या.सि.र, पृ. ३३४

— ० —

प्राध्यापकः, नव्यन्यायविभागः
श्रीसदाशिवपरिसरः, पुरी